

Vyrostla jsem v Maine a chodila jsem tam i do školy – nejprve poslední dva roky druhého stupně na soukromou školu, z níž jsem vzápětí z osobních důvodů odešla, a posléze i na školu střední. Vzhledem ke zjevné podobnosti mezi těmito událostmi a některými fiktivními zápletkami v románu je mi zcela jasné, že mohou mnozí čtenáři, kteří nejsou dostatečně obeznámeni s pravým stavem věcí, dospět k mylnému závěru, že Má temná Vanessa je cosi jako můj tajný deník. Což tedy opravdu není. Tato kniha je román a všechny jeho postavy a události jsou čistě smyšlené.

Každý, kdo sleduje zprávy, určitě v několika posledních letech narazil na příběhy, které se podobají zápletkce mého románu, byť samozřejmě pozměněné mou představivostí. V knize se přirozeně promítly i další vlivy, od poznatků z teorie traumatu, přes témata z pop kultury až po postfeminismus počátku tisíciletí. Velkou roli hraje taktéž mé poněkud problematické čtení Lolity. To vše jsou zcela běžné postupy při tvorbě románu. Z opatrnosti však znovu zdůrazňuji, že se v žádném případě nejedná o záznam skutečných událostí. Kromě širšího kontextu, zmíněného výše, román nemá s mým životem absolutně nic společného a stejně tak kniha nepojednává o žádném z učitelů, které znám.

2017

Chystám se do práce. Příspěvek visí na netu už celých osm hodin. Upravuju si vlasy a mezitím dám obnovit stránku. Obléknu si černý vlněný kostýmek, opět obnovit. Do téhle chvíle má 224 sdílení a 875 lajků. Zasaštrám pod gauč, abych odtamtud vylovila černé baleríny. Obnovit. Na klopu saka si připíchnu zlatou jmenovku, obnovit. Pokaždé když se stránka znovu načte, naskakují nové a nové komentáře.

Jste tak silná.

Jste tak statečná.

Jaká zrůda mohla něco takového udělat dítěti?

Kouknu se na poslední textovku, kterou jsem poslala Straneovi před čtyřmi hodinami. *Takže jsi v pořádku, nebo...?* Nedostala jsem na ni odpověď, ani ji nečetl. Napíšu proto další: *Kdyby sis potřeboval promluvit, jsem tady.* Pak se nad tím ale zamyslím, vymažu ji a místo toho pošlu jen zprávu beze slov plnou otazníků. Ještě chvíli počkám, pak se mu pokusím dovolat, ale když to spadne do hlasové schránky, zavěsím. Strčím telefon do kapsy, vyjdu z bytu a zabouchnu za sebou dveře. Zase není třeba se až tak moc

snažit. To on způsobil všechen tenhle zmatek. Je to jeho problém, ne můj.

Má práce spočívá v tom, že sedím u stolku v rohu hotelové haly a radím hostům s tím, kam se mají vydat nebo kde se najít. Sezona pomalu končí, projíždí tudy už jen poslední hrstky turistů, kteří chtějí vidět červené listí javorů dřív, než se Maine zmocní zima. Nasadím strojený, neupřímný úsměv a udělám rezervaci párečku, který u nás slaví první výročí, a zařídím, aby na ně po návratu do pokoje čekala lahev šampaňského. Je to sice nad rámec mých povinností, ale takové gesto rozhodně přinese slušné spopitné. Taký jedné rodince zavolám taxík, aby je odvezl na letiště. Chlápek, který u nás v hotelu bydlí služebně každé liché pondělí, mi přinese tři špinavé košile a zeptá se, jestli bych je mohla nechat přes noc vyčistit.

„Postarám se o to,“ řeknu.

Muž se usměje a zamrká na mě: „Jste nejlepší, Vanesso.“

Když mám pauzu, zalezu si do prázdné kanceláře vzadu, a zatímco žvýkám den starý sendvič, který zbyl z nějaké akce, projíždím telefon. Z kontrolování příspěvků na Facebooku se doslova stala závislost. Nedokážu zabránit prstům v pohybu ani očím, aby projížděly displej a sledovaly neustále narůstající počet lajků a sdílení. Už tam jsou desítky komentářů typu *jste statečná, řekněte pravdu, já vám věřím*. Zatímco je čtu, rozblikají se tři malé tečky – někdo zrovna píše další komentář, který se pak na síti, jako nějakým kouzlem, najednou objeví. Další příspěvek o síle a podpoře, po němž prudce odstrčím telefon na druhou stranu stolu a zbytek okoralého sendviče vyhodím do koše.

Užuž se chystám vrátit do haly, když mi telefon zničehonic začne vibrovat. *Příchozí hovor – Jacob Strane*. Namísto toho, abych se ohlásila, se rozesměju – úlevou, že je naživu a že mi volá. „Jsi v pořádku?“

Na okamžik se rozhostí mrtvolné ticho. Ztuhnu a zadívám se oknem ven na Monument Square, na podzimní trh

a stánky s jídlem. Je začátek října, podzim je v plném proudu a všechno je jako ze žurnálu. Dýně a tykve, džbány s jablečným ciderem. Po náměstí kráčí nějaká žena ve flanelce a farmářkách, usmívá se a v šátku na prsou nese dítě.

„Strane?“

Zhluboka si povzdechne. „Asi jsi to už viděla.“

„Jo,“ přiznám, „viděla.“

Na nic se ho neptám, ale i tak začne sám od sebe mluvit. Že kvůli tomu příspěvku na Facebooku zahájila škola vyšetřování a on že se připravuje na nejhorší. Předpokládá, že bude muset dát výpověď. Prý pochybuje, že se mu podaří doklepat školní rok, dost možná nevydrží ani do Vánoc. Jen s obtížemi zvládám vnímat obsah jeho slov, jsem v šoku, když slyším, jak je silný. Už je to pár měsíců, co jsme spolu mluvili naposledy. Tehdy jsem, poté co otec zemřel na infarkt, zpanikařila a pověděla Straneovi, že už takhle dál nemůžu – pořád dokola tentýž záchvat morálky, který mě přepadá celé ty podělané roky – po všech pracích, o které jsem přišla, rozchodech a zhrouceních, jako by snad to, že budu sekat latinu, mohlo nějak zpětně napravit všechno, co jsem kdy zpackala.

„Ale vždyť se to vyšetřovalo, ještě když jsi ji učil?“ namítnu.

„Znovu to otevřeli. Budou znovu všechny vyslýchat.“

„Tak jestli tehdy rozhodli, žeš nic špatného neudělal, proč by teď najednou měnili názor?“

„Vidělas někdy poslední dobou zprávy?“ zeptá se. „Doba se změnila.“

Mám chuť mu povědět, že to přehání, že je nevinný, takže to bude v pohodě, ale vím, že má pravdu. Během několika posledních měsíců se daly věci do pohybu a celá řada žen veřejně obvinila muže z obtěžování nebo sexuálně motivovaných útoků. Cílem byly většinou celebrity – hudebníci, politici, filmové hvězdy – a padlo to i na ty méně slavné. Bez ohledu na sociální postavení si všichni obvinění projdou tím

samým. Nejprve všechno popřou. Pak když se ukáže, že humbuk kolem obvinění hned tak neutichne, odejdou s ostudou ze svého místa a posléze zveřejní cosi jako omluvu, která v podstatě nemá daleko k přiznání viny. V poslední fázi se odmlčí a ztratí se ze světa. Je dost bizarní sledovat tuhle hru den za dnem, vidět všechny muže klesat tak lehce ke dnu, jednoho po druhém.

„To bude dobré,“ utěšuju ho, „všechno, co napsala, je přece lež.“

Strane v telefonu nasaje vzduch a vzápětí ho s pískotem vypustí skrz zuby ven. „Já nevím, jestli lže. Záleží na úhlu pohledu.“

„Ale vždyť ses jí skoro ani nedotkl. V tom příspěvku tvrdí, žeš ji napadl.“

„Napadení,“ ušklíbne se, „to může být cokoliv. Stejně jako může být ublížením na těle to, když někoho chytneš za zápěstí nebo do něj vrazíš ramenem. Je to jen takový bezobsažný právnícký termín.“

Koukám se z okna na farmářský trh, na vlnící se dav a hejna racků. Žena u stánku s jídlem otevře plechovou nádobu. Valí se z ní pára a trhovkyně z ní mezitím vytahuje tamales. „Vlastně mi minulý týden napsala.“

Ticho. „Fakt?“

„Chtěla vědět, jestli ji podpořím. Nejspíš si myslela, že to bude důvěryhodnější, když mě do toho taky zatáhne.“

Strane mlčí.

„Neodpověděla jsem. Samozřejmě.“

„Aha,“ řekne, „samozřejmě.“

„Měla jsem za to, že blafuje. Nenapadlo by mě, že by na to měla nervy.“ Předkloním se a opřu se čelem o okno. „To bude dobré. Víš, na čí straně jsem.“

Teprve teď se uvolní a rozesměje se. Úplně živě vidím úlevu na jeho tváři i vějířky vrásek v koutcích očí. „Nic víc už slyšet nepotřebuju!“ zvolá.